

Franckesche Stiftungen zu Halle

Pauli Manutii Epistolarum Libri XII

Manuzio, Paolo

Lipsiæ, Apud Johann. Herebord. Klosium, Anno 1707.

VD18 11417161

Scripsit Hanc Rogatus A Nobilissimo Viro. Epist. XXIX.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:obv:ha33-1-198567

fore conciliet. Itaque, cum de studiis tuis & incredibili quadam ad liberales artes voluntatis propensione, ex Sebastiani Leonis, familiaris mei, literis cognovissem: dilexi te statim, idque ut intelligeres, vehementer optavi. Nunc, quando opinionem meam de ingenio tuo susceptam epistola tua confirmat; ego quoque aliquantò magis ad te amandum impellor. Quod verò etiam in amore mihi respondeas, tuamque operam, curam & auctoritatem nullo unquam loco defuturam promittas; utrumque facio plurimi, & esse perpetuum cupio. Quod ut confidam, tua probitas facit, multorum sermonibus, præcipuè verò Leonis nostri testimonio comprobata. (A) Hic ego hortarer, pro mea in te summa benevolentia, ut acrius te ad omnem laudis cupiditatem incitares. Sed neque industria tua cujusquam indiget præceptis: nec te res ulla magis ad gloriam accendat, quam nobilitas tua, quam, non dubito, quin sæpe mente & cogitatione contempleris. Tantum igitur te rogabo, ut istum teneas, quem cœpisti, cursum, nec te unquam aut voluptas, quæ adolescentibus maximè suis blanditiis, & fida boni specie perniciosas insidias tendit, aut fucatus rerum humanarum splendor à studio virtutis, id est, à vera, solidaque gloriâ deducat. Vale, & Leoni nostro doctissimo atque optimo viro, dic salutem meò nomine plurimam. Venetiis.

SCRIPSIT HANC ROGATUS A
NOBILISSIMO VIRO.

EPIST. XXIX.

Nob

ipsum
ipsum
sat, &
ingra
loqua
offen

Cū
Cin
fatis
voler
ac pe
incre
ex p
buit
dole
posse
re pr
stud
tem
te se
verò
hom
cos,
reju
coro
pio
nim
Et,
tum

*Nobilissimus vir delatus fuerat apud Principem, quod
ipsum in sermone detraxerit, quodq; gloriatus sit de sua erga
ipsum liberalitate. Hoc nomine se apud Principem excu-
sat, & ostendit, se non esse tam pravam, tam stultum, tam
ingratum, tam honoris sui negligentem, ut de ipso iniquius
loquatur aut sentiat. Ac proinde ipsum rogat, ut omnem
offensionem deponat, & se totum sibi restituat.*

Cum in summis molestiis, quibus me fortasse,
immerentem fortuna vexet, quæ quidem tibi
satis notæ sunt, unicum mihi solatium fuerit bene-
volentia tua, quam opinabar me singulari quadam
ac perpetuâ erga te observantiâ, & studio quodam
incredibili consecutum: eò me solatiò magna
ex parte privatum esse, ex eo sermone, quem ha-
buit mecum proximè Drusus tuus, vehementer
doleo. Quod quidem eò patior acerbius, quia, si
posset augeri amor in me tuus, augeri potius debe-
re pro mea in te egregia voluntate, maximisq;ve
studiis, existimabam. Quid enim, à quo primum
tempore aditus mihi patuit ad amicitiam tuam, de
te senserim, ipse mihi optimè sum conscius: quid
verò prædicaverim, testes habeo, non levissimos
homines, sed præstantes viros, eosq; minimè pau-
cos, quorum auctoritas, & probata vita vel sine ju-
rejurando faciliè fidem facere possit. Quæ cum re-
cordor, magnam ex officio meo voluptatem ca-
pio: propterea, quod nihil unquam mihi grati a-
nimi memoriâ jucundius aut est, aut unquam erit.
Et, quanquam animum tuum nonnihil immuta-
tum Drusi verba significant; cum ego perpetui-
tatem

tatem amoris tui expectaverim; eamq; tanti fecerim, ut ex omnibus rebus humanis nihil penè pluris aestimaverim: tamen, non ut animatus nunc in me sis, sed ut antea fueris. in omni mea vita iucundissimè cogitabo; quæque in amicitia colenda à doctissimis viris constanti tributa laus est, eam ut omnino consequar, enitar quantum in me erit: non quòd tua iustus cuiusquam hominis laudationem, vel tua fortuna cuiusquam opes, aut merita desideret: sed profectò apud sapientissimos homines quem ego te in numerum refero, significatio bonæ voluntatis, etiam si merita non habet, pro meritis tamen est. Te verò, Principem egregium, omniumq; virtutum apud omnes homines, maximeque apud omnes Principes laude florentem, præterea istà ornatum dignitate, quæ ob omnem laudem, tacitâ quadam cohortatione videtur impellere, fignientis commoveri hominum improbissimorum, & alienis fortasse bonis invidentium, prorsus æquum non est. Quid enim? an ego tam pravus esse possim, ut optimo viro coner unquam in sermone detrudere? An tam stultus, ut, qui mihi multis rebus prodesse, multis etiam obesse possit, eum indignissimis laceſsam injuriis? An tam ingratus, ut cuius erga me summam humanitatem, ac benignitatem senserim, de eo quidquam cogitem, aut etiam loquar iniquius? Quod honor meus? an apud me nullius est ponderis? Ille verò mihi vel ipsâ vitâ carior adhuc fuit, eritq; in posterum. Ita sum à puero educatus, ita natus; ita etiam didici ab exemplis majorum meorum. An igitur honor meus

tan-

tanta
omne
vita
Quar
me ip
meo
igitur
rarer
ta sur
liber
dine
vide
um h
laud
verit
liber
com
aliis
fuisse
potu
xeri
riari
isse
abu
afflu
nen
Hoc
liq
leve
qua
pau

tantam ferre posset inconstantiam? Ille certè cum omnes maculas, tum hanc, quæ turpissima est, levitatis, & intemperantiæ, respuit ac fornicat. Quare, si peccarem in te, magne Princeps, simul in me ipsum peccarem. Quorum alterum ab officio meo, alterum à voluntate nimis abhorreret. Quod igitur neq; committere debeo, neq; possum, id mirarer equidem à te credi; si planè, quæ ad me delata sunt, vera omnia putarem. Sed primum haud libenter id credo, quod injucunditatem, ac solitudinem affert animo meo; deinde, quod indignum videtur bonitate tuâ, quam ego, ut maximè omnium habeo cognitam, ita maximè omnium efferre laudibus, ubiq; soleo: postremò, quod cum ipsa veritate pugnat. Quòd autem, quiddam etiam de liberalitate mea gloriosè à me jactatum, iidem comminiscuntur: impudens mendacium est, ac, ne aliis utar argumentis, te ipso teste falsum. Nam, fuisse me tui perstudiosum, omnia tibi, tuisq; quæ potuerim, obsequia atq; officia perstitisse, verè dixeris, & multi sciunt: quò tamen ipse nomine gloriari non soleo: contentus ipsâ re sum: verum fuisse me, cui multa defunt, in te, qui cunctis rebus abundas, liberalem, & de meis rivulis penè aridis affluxisse aliquid ad tuos uberrimos fontes, certè nemo dixerit; nec, si quis diceret, ego agnoscerem. Hòc igitur unò, quod inanissimum esse constat, reliqua mihi objecta reselluntur. Patent insidiæ malevolorum: infirmatur, ut sæpe solet, à se ipsa, & suò quasi gladiò jugulatur improbitas. Itaque recreor paululum in acerbissima molestia: ut etiam hoc